

Sygn. akt V KK 139/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **B. S.**

skazanego z art. 292 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 15 kwietnia 2014 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4

k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie

przeciwko B. S.;

2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 kwietnia 2014r. B. S. został skazany na karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda za popełniony w dniu 9 kwietnia 2013r. występek wyczerpujący znamiona art. 292 §

1 k.k., polegający na nabyciu za kwotę 40 zł telefonu komórkowego marki Nokia C1-01 o wartości 300 zł, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że pochodzi on z czynu zabronionego; nadto orzeczony został wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 6 maja 2014r.

Kasację od tego orzeczenia wniosł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na korzyść B. S. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 292 § 1 k.k., polegające na niezastosowaniu reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 § 1 k.k., w wyniku czego doszło do skazania B. S. za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k., w którym wartość przedmiotu czynności wykonawczej nabytego mienia pochodzącego z kradzieży wynosiła 300 zł, podczas gdy nabycie mienia pochodzącego z czynu zabronionego o wartości nieprzekraczającej $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia w zw. z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013r., poz. 1247) stanowi wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. W konkluzji Prokurator Generalny wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co skutkowało jej uwzględnieniem w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k.

B. S. stanął pod zarzutem nabycia w dniu 9 kwietnia 2013r. telefonu komórkowego pochodzącego z czynu zabronionego o wartości 300 zł., którym to działaniem, jak przyjęto w zaskarżonym wyroku, wypełnił znamiona przestępstwa paserstwa nieumyślnego, stypizowanego w art. 292 § 1 k.k. Dokonując prawno-karnej oceny tego zachowania Sąd orzekający nie uwzględnił istotnej zmiany legislacyjnej obowiązującej od dnia 9 listopada 2013r., to jest od daty wejścia w życie przepisu art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy –

Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247), mającej kluczowe znaczenie dla prawidłowej subsumcji zachowania B. S. Doniosłość powyższej nowelizacji na gruncie przedmiotowej sprawy wyraża się w tym, że zarzucany oskarżonemu czyn z uwagi na wartość mienia będącego przedmiotem czynności wykonawczej nie stanowi już przestępstwa, lecz będące jego odpowiednikiem wykroczenie (art. 122 § 2 k.w.). Wartość graniczną mienia determinującą zasady odpowiedzialności za ten czyn stanowi kwota nieprzekraczająca $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1679) oraz aktu wykonawczego do powyższej ustawy to jest rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014r. (Dz. U. z 2013r., poz. 1047). Wartość tego wynagrodzenia od dnia 1 stycznia 2014r. zawierała się w kwocie 1680 zł. Oznacza to zatem, że wartość graniczna mienia decydująca o tym, czy umyślne bądź nieumyślne paserstwo jest przestępstwem czy też wykroczeniem w roku 2014 wynosiła 420 zł. Jest to zatem taka wartość, która w zestawieniu z kwotą graniczną obowiązującą w dacie popełnienia czynu (250 zł) niewątpliwie stwarzała konieczność zastosowania reguły wyrażonej w art. 4 § 1 k.k. – w celu rozstrzygnięcia, czy zastosowanie znajduje ustawa nowa, czy też względniejsza jest obowiązująca uprzednio. W świetle zaprezentowanych powyżej okoliczności nie budzi wątpliwości fakt, że ustawa uprzednio obowiązująca względniejszą nie jest. Zastosowanie ustawy nowej skutkuje wszak uznaniem, że B. S. dopuścił się nie – jak przyjął Sąd Rejonowy w K. - przestępstwa stypizowanego w art. 292 § 1 k.k., lecz wykroczenia określonego w art. 122 § 2 k.w.

W opisanej sytuacji skazanie B. S. za przestępstwo paserstwa nastąpiło z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanych w kasacji, a wpływ tego uchybienia na treść wyroku nie budzi żadnych wątpliwości. Z tego powodu kasację Prokuratora Generalnego - jako oczywiście zasadną - należało uwzględnić i uchylić w całości wyrok w zakresie, w jakim rozstrzygnięto w nim w stosunku do B. S.. Wobec upływu określonego w art. 45 § 1 k.w. okresu przedawnienia karalności wykroczenia postępowanie w sprawie, na podstawie powyższego przepisu oraz art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. należało umorzyć.

Rozstrzygnięcie w tym zakresie uwzględnia także regulację przewidzianą w art. 45 § 2 k.w., jako że przedawnienie karalności tego wykroczenia nastąpiło przed kasacyjnym orzeczeniem (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02).

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w., koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.